

Bir Genç Kızın Uçak Mühendisliği Hayali

Merhaba, benim adım Simge. Hataylıyım. En büyük hayalim uçak mühendisi olmak. Senelerdir bunun hayalini kuruyorum.

Uçaklarla ilk tanışmam 4 yaşında oldu. Babam Katar’da bir lokantada çalışıyor. O zamanlar babamla görüşemiyorduk. Hatta babamı sadece ismen tanıyordum. Babam Türkiye’ye geleliyordu. Bu yüzen ben annem ve ablam Katar’a gitmek zorunda kaldık. Havaalanına gittik. Hayatımda ilk kez bu kadar büyük bir şey görüyordum. Bu kadar ağır bir şeyin uçabileceğini aklım almamıştı başta. Büyük bir şaşkınlıkla uçağa bindim. Uçak havalanırken çok korkmuştum. Havadayken annem beni sakinleştirdi. Camın önünde opak bir perde vardı. Annem onu kaldırdı. O an şok oldum. Annemden camı açmasını istedim. O zamanlar bulutların bir gaz kümesi olduğunu bilmiyordum. Bulutları pamuktan yapılmış yumuşak şeyler sanıyordum. Onları elime alıp onlarla oynamak istiyordum. Annem camı açamayacağını söyledi. Üzüldüm. Yol boyunca gökyüzünü izledim. Gökteki hayat bana çok farklı geldi. Orada başka bir hayat olduğunu hissettim. Yerdeki gibi evler, insanlar, arabalar bekliyordum gökten. Uçaklarla tanışmam böyle oldu. Katar’a vardık. 7 yaşına kadar orada yaşadım. Daha sonra okula başlamak için köyümüze döndük.

İlkokul ve ortaokulu köy okulunda okudum. Birinci sınıfta çok zorlandım. Okuma yazmadan önce Türkçeyi tamamen öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden sınıftakilerin gerisinde kalmıştım. Daha sonraları yaşımın üstünde bir sorumluluk ve özveriyle çalıştım. Dönemimizdeki üç şubenin en iyisi oldum. Herkes hayalimdeki mesleği soruyordu. Düşündüm ve “ ben büyüyünce bilim adamı olacağım” dedim. İlkokulda babam Katar’dan bana ve ablama bebekler küçük erkek kardeşime de araba gönderirdi. Hiçbir zaman bebekler ilgimi çekmedi. Aklım sürekli kardeşimin ve kuzenlerimin oyuncak arabalarındaydı. Bazı zamanlar sabah erkenden kalkar kardeşimin arabasını alıp oynardım. Sonra yerine koyardım. Erkeklerle oynardım sürekli. İlk uçak oyuncağım uzaktan kumandalıydı. Aslında kardeşimindi. Fakat sadece yerde gidiyordu. Arabadan bir farkı yoktu ama gövdesinin uçak olması hayallerimi süslemeye yetmişti.

Ortaokula geçtim. Ortaokulda fen öğretmenim TÜBİTAK’ın düzenlediği bir proje yarışması için benden bir proje istedi. Düşünmeme gerek kalmadı. Köyde elektriklerimiz sürekli kesiliyordu. Ben de televizyon izlemeyi çok seviyordum. Prize pil bağlayıp televizyon fişini de prize takmayı düşünüyordum. Tabi voltajdan falan haberim yoktu. Bu düşüncemi gerçekleştirmek istedim. Bunun için ufak boyutlarda bir aküyü prize bağladım. Televizyon çalışmadı tabi ki. 12 voltluk ufak şeyleri çalıştırabiliyordum. Bir de uzaktan kumandalı arabamın gövdesini çıkarıp çantama sabitleyip yürüyen çanta yaptım. Çantamı kumandayla kontrol edebilmek mükemmeldi. Fakat TÜBİTAK başvuru tarihini kaçırmıştık. Çok üzülmüştüm fen öğretmenim projelerimi sergilemem için bir şansım daha olduğunu söyledi. Merkez’ de bir bilim fuarı açılmıştı. Bütün ortaokul ve liseler projelerini sergiliyordu. Birisi gelip projemi sorduğunda büyük heyecanla uzun uzun açıklıyordum. Lise dönemine yaklaşıyorduk. SBS’ ye hazırlanırken dershaneye gidemedim. O zamanlar maddi durumumuz o kadar iyi değildi. Dershaneler de köye çok uzaktı. Öğretmenlerimin yardımıyla iyi bir lise kazandım.

Lisem merkezdeydi. Ablam da merkezde okuyordu. Merkeze taşındık. Başlarda toplumumuzun etiket hayranlığı beni tıpa itti. Ama bir sene dayanabildim. 10. Sınıfta otomotive ilgi duydum. Jetgiller çizgi filmini izlerken arabaların uçtuğunu falan gördüm.” Neden olmasın ki? ” dedim. O yaşta bir kızın çizgi film izlemesi garip gelebilir fakat ben bunu kendi içimde hiç yadırgamadım. Araştırmaya başladım. Araştırdıkça havacılık yeni tutkum haline geldi. Artık karar vermiştim. Uçak mühendisi olmak istiyordum. Bu benim için 2 seneyi aşkındır bir tutku. 2 sene önce sadece İTÜ’ de vardı bu bölüm. İTÜ’ yü araştırdım hem de çok araştırdım. UUBF’ nin önündeki uçaktan tutun yurtlarını, konumunu, kafelerini her şeyini biliyordum. Çok çalıştım, çabaladım. Sonunda iyi bir puan aldım.

Artık hayallerime çok yakınım. Uçakları araştırırken internette bir kitap gördüm: **CAN'CA TÜRKİYE' DE ENDÜSTRİNİN GELŞİMİNDE İZ BIRAKANLAR.**

Yazarı Can EREL' i araştırdım.

İlk kez bir uçak mühendisi görüyordum. Aktüel bilim programındaki söyleşisini izledim. Kitabının içeriği ve amacı hakkında bilgi edindim. Can EREL' e ulaşmam gerekiyordu.

Önce sosyal medya yoluyla daha sonra da kendi internet sitesinden kendisine ulařtım.

İlk kez biri gelecek planlarıma bu kadar olumlu bakıyordu ve beni destekliyordu.

Artık çok eminim. Can EREL'in desteği ve bu büyük tutkuyla ben de iz bırakanlardan olacağım.

Simge SEKİN